

MÁSODIK KÖNYV

EMPIRE OF THE DAMNED

holtbirodalom

„Véres, zsigeri
és lebilincselő.”

– Andy Peloquin,
fansfiaddict.com

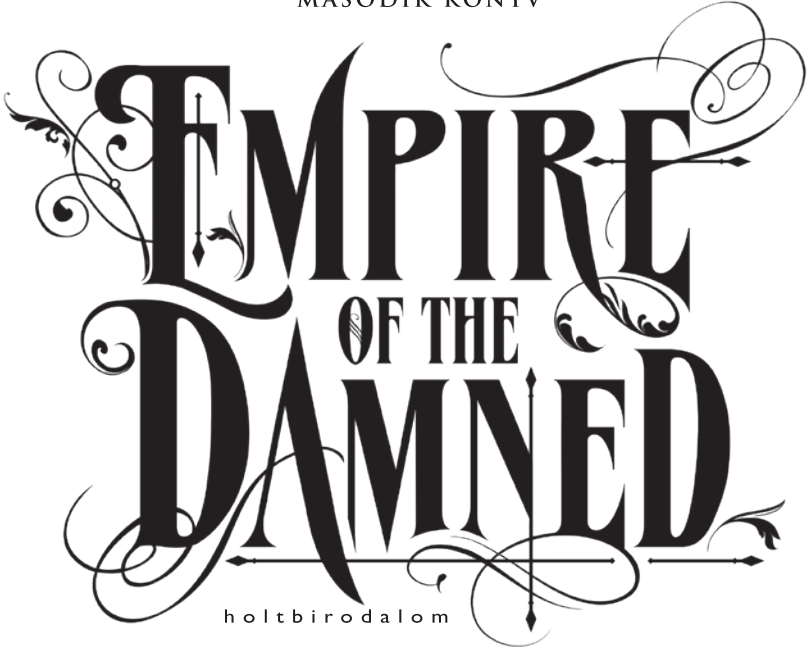
JAY KRISTOFF

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

fine
selection

JAY KRISTOFF

MÁSODIK KÖNYV

EMPIRE
OF THE
DAMNED

holtbirodalom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Nem bírom ideggel,
Ha nincs meg a cél.
Úgyis eljön a pokol,
Ami kinéz.*

– TOM SEARLE

Személyek

Hosszú telek jöttek s mentek az utolsó látogatásunk óta, kedves olvasó, és az évek nem voltak kegyesek. Az emlékezet szeszélyes bestia, az élet pedig túl burjánzó minden név és tett meggyökeresedéséhez. Így, engedelmséggel, szerény mesélőjük felidézné játékosainkat:

Gabriel de León – Az utolsó ezüstszent, Lorson Fekete Oroszlánja és történetünk állítólagos hőse. A születése kilenc évvel előzte meg a naphalál beköszöntét, mikor Elidaen Birodalmának egén árny borult a napra, megkurtítva és megkeserítve gyermekkorát. Kesevérnek született – halandó anya és vámpír apa gyermekének, nemzője erejét és szomját egyaránt megörökölte. Gabrielt tizenöt évesen sorozták be San Michon Ezüstrendjébe, e szent rend bajnokává lett, mielőtt kitaszították.

A száműzetése után egy évtizeddel megtört emberként függ a miseper nevű drogtól, ami kordában tartja a szüntelenül növekvő vérszomját. De a bosszúhoz vezető úton bukott bajnokunk megismerkedett egy lánnyal, aki örökre megváltoztatta az életét.

Dior Lachance – A tizenegy évesen elárvult Dior egy utcalány gyermeke, aki fiúnak öltözik, hogy elkerülje a bajt ifjúsága sikátoraiban és kanálsaiban. Kistilú tolvajéletének az a felfedezés vetett véget, hogy a vére bármilyen sebet begyógyít, és bármilyen betegséget meggyógyít. A Szent Inkvizíció boszorkányság vádjával halálra ítélte, de Chloe Sauvage, az Ezüst Rend nővére és Gabriel barátja megmentette.

A derék nővér rádöbbsent, hogy Dior vérének ereje nem boszorkányság, hanem a mennyek ajándéka. Dior egy Esan nevű nő leszármazottja,

aki az Isten halandó fiának, a Megváltónak a leánya. Így immár Diorra vár, hogy véget vessen a naphalálnak, és beteljesítse a sorsát, mint San Michon Szent Grálja.

Celene Castia – Gabriel húga, tizenöt évesen gyilkolták meg, mikor a falujuk a Holtak martalékává lett. Gabriel rég halottnak hitte, de évekkel később vámpírként tért vissza. *Liathe* néven hivatkozott magára, és Diorra vadászott. A testvérpár kezdeti szembenállása után Celene megmentette Gabriel életét, és segített neki megóvni Diort egy gyilkos özszeesküvéstől.

Celene sokkal félelmetesebb, mint a korabeli vámpírok. A Voss-vérvo-nal sarja, de övé az Esanik, Gabriel apja titokzatos ágának véradományá is. Mind az arcát, mind a mozgatórugóit gondosan őrzi.

A fivérével... vannak köztük súrlódások.

Astrid Rennie – Az Ezüst Rend nővére, Gabriel kedvese. Astrid III. Sándor császár szerelemgyermeké, akit kolostorba dugtak, mikor a létezé- se szürni kezdte Sándor új feleségének szemét. Barátságuk Gabriellel idő- vel szerelemmé bimbózott, végül száműzték, mikor fény derült a terhes- ségére.

Astrid kislánynak adott életet, és hozzáment Gabrielhez. A pár a biro- dalom legdélibb csücskébe vonult vissza, hogy a család titkos boldogság- ban élhessen.

De a boldogságuk nem lehetett tartós.

Patience de León – Gabriel és Astrid lánya. Születésekor az apja ezüst- tel az ujjaira tetováltatta a nevét – emlékeztető gyanánt a néhai ezüst- szentnek arra, mi fontos igazán. Ő volt Gabriel szeme fénye, élete legfé- nyesebb csillaga.

A vére, akárcsak az anyjáé, az Örök Király, Fabián Voss lelkén szárad.

Sose szégyelld, kedves olvasóm. Én is sírtam.

Hamvfaló – Gabriel bűbajos kardja, aki közvetlenül a forogatója elmé- jéhez beszél. Noha néhanapján kijutnak neki éber pillanatok, gyakorta fogalma sincs arról, hol és *mikor* van – mióta kicsorbult az Örök Király bőré, nem nyerte vissza a régi fényét.

A birodalom kobzosai és dalszövei éjt nappallá téve öröklődnek azon, va- jon hogyan került Gabriel birtokába.

Aaron de Coste – San Michon egykori ezüstszentje, egy bárónő és az Ilon-vérvonal vámpírjának gyermeke; e fajta mások érzelmeit befolyásolja. Gabriel tanonctársa volt, a páros kölcsönös gyűlölködő marakodása végül igazi barátsággá érett. Elhagyta az Ezüst Rendet, miután felfedezték, hogy gyengéd érzelmeket táplál Baptiste Sa-Ismael kovács iránt, amit a testvérei istenkáromlásnak bélyegeztek.

Baptiste Sa-Ismael – Az Ezüst Rend egykori koromkeze, Gabriel első kardja, Falkavezér kovácsa. Miután kiderült a kapcsolatuk, Baptiste Aaronnal együtt elhagyta a rendet. A páros délen telepedett le, ahol helyreállították a Château Aveléne-t.

Régi barátjuk évekkel később felkereste őket, miután a szárnyai alá vette Dior Lachance-t. Baptiste és Aaron menedéket nyújtott a párosnak, és segítettek megvédeni az ifjú Grált Danton Voss mesterkedésétől.

Hammar apát – Gabriel egykori mestere, a Chastain-vérvonal szülötte; ők nemcsak szót értenek az állatokkal, de az alakjukat is felvehetik. Hammar kötelességre próbálta nevelni az ifjú Gabrielt, és óvta a vérszomja vonzerejétől.

Évekkel később az Ezüst Rend apátjává szentelték, és kulcsszerepet játszott Chloe Sauvage-nak a Szent Grál utáni küldetésében.

Chloe Sauvage – Az Ordo Argent nővére, Astrid és Gabriel ifjúkori barátja. Chloe segített megakadályozni Fabiën Voss Dérfás elleni invázióját; jutalmul a császárné lovagá ütötte a tizenhat éves Gabrielt.

Chloe évekkel később összefutott a régi barátjával, és rávette, hogy segítsen Dior Lachance védelmében. Chloe San Michon kolostorába akarta vinni Diort, az ottani könyvtárban bukkant rá egy ősi szertartásra, ami véget vethet a naphalálnak. De mikor Gabriel rádöbbedt, hogy a szertartás Dior feláldozásával jár, esztét veszítette, és az ártatlan lány védelmében végzett Hammaral, Chloeval és még fél tucat ezüstszenttel.

Saoirse á Dúnnsair – Egyike a Grál-társaságnak, a hőcsapatnak, amit Chloe Sauvage toborzott Dior védelmére. Saoirse az ossiai Felvidék harcosa volt, a Penna nevű varázserejű bárd forogatója, társául pedig egy Phoebe nevű nőtény hegyi oroszlán szegődött.

Kedvencével együtt Danton Voss martaléka lett San Guillaume csatájában.

Rafa atya – Szintén a Grál-társaság tagja, San Guillaume rendjének tudósa és Chloe Sauvage barátja. Rafa Chloe mellé szegődött Dior keresésére, és gyakorta bonyolódott hitvitákba Gabriellel.

Úgyszintén Danton végzett vele San Guillaume ostroma során.

Bellamy Bouchette – Az Opus Grande dalszöveje és a Grál-társaság tagja. Gabriel, Dior és a többiek társaságában járta be Dérás déli fertályának pusztaságait, tőle mindig számíthattak egy történetre vagy nótára.

És *oui*, ő is Danton áldozata lett.

Argyle főkovács – Az Ezüst Rend első számú fémmunkása. E vén kormkéz Gabriel, Aaron és Baptiste oldalán harcolt az Ikrek Csatájában, ahol visszaverték az Örök Király invázióját. Jelen volt Dior szertartásos kivégzésén, de elmenekült San Michon katedrálisából Gabriel támadása előtt.

Talon – Az Ezüst Rend szeráfja. Kegyetlen ember volt, aki sosem állt igazán közel Gabrielhez. Bekebelezte a *sangirè*, a Bíbor Szomj, ez az örökletes kórság, ami elkerülhetetlenül örjítő vérszomjba hajszolja a kesevéreket. Gabriel és Hammar végzett vele.

Fabién Voss – Az Örök Király, a Voss-vérvonal családfője, és jó eséllyel a legidősebb létező szipoly. Fabién volt az első családfő, akiben felmerült a ványadtak – a naphalál után elszaporodott állatias vámpírfajzatok – fegyverként használata, és a Végtelen Légió nevű hadseregbe szervezte őket. Noha Gabriel erőfeszítései feltartóztatták, Fabién végül meghódította Dérást, onnan nyugatra fordult, és elfoglalta Elidaen kontinensének legjavát.

Fattyai, a hét Időtlen Örökös kulcsszerepet játszott az invázióban. Noha megkegyelmezett Gabrielnek, miután a legifjabb lánya, Laure elesett a kezétől, de évekre rá könyörtelen bosszút állt az ezüstszenten és a családján.

Danton Voss – Vellene Fenéje, Fabién legifjabb fia. Danton az apja parancsára hajszolta Dior Lachance-t, bár az a mai napig rejtély, hogy az Örök Király miért *elevenen* akarja San Michon Grálját. San Guillaume-nál végzett a Grál-társaság legjavával, aztán egészen Aveléne-ig hajszolta Diort és Gabrielt.

Dior ölte meg Hamvfalló önvérével felszentelt bűbájos pengéjével.

Laure Voss – A Rőt Rettenet, Fabiën legifjabb lánya. Laure Dérfást járva készülődött az apja inváziójára, így került szembe Gabriel, Aaron és Hammar hármásával. Letépte Hammar karját, egy életre megsebezte Aaron arcát, majd Gabriel felgyújtotta. Bosszúból Lorsonba utazott, porig égette Gabriel szülőfaluját, és meggyilkolta minden lakóját, köztük a kishúgát, Celene-t is.

Gabriel végzett vele az Ikek Csatájánál.

Valya d’Naél – A Szent Inkvizíció egyik nővére, aki ikertestvére, Talya oldalán üldözte a boszorkánysággal vádolt Diort, bárhová meneküljön is. A páros végül Rőtország városában kapta el Diort és Gabrielt, és mindkettejüket kegyetlenül megkínózták. Dior kiszabadult, megölte Valya testvérét, Talyát, és megmentette a megtépázott Gabe-et.

Isabella Augustin – III. Sándor felesége, egész Elidaen császárnéja. Az Ordo Argent pártfogója, a hanyatlás évtizedei után helyreállította a Rend régi dicsfényét. Az Ikek Csatája után lovaggá ütötte Gabrielt, aki az ezt követő években a jobbkezeként tevékenykedett, így figyelemmel kísérhette a férfi növekvő hírnevét és dicsőségét.

Maximille de Augustin – Harcos király, több mint hatszáz éve ő kezdeményezte Elidaen öt marakodó országának egyesítését a dicső Birodalommá. Maximille nem érthette meg az álma beteljesülését, de a dinasztiája a mai napig uralja a birodalmat. Világi erőfeszítései jutalmául az Egy Hit Egyháza a hetedik szent mártírrá avatta.

Michon – Az Első Mártír, egy egyszerű vadász, aki a Megváltó tanítványává vált, és folytatta szent háborúját a mestere kerékhalála után. Kevesen tudják, de Michon a Megváltó szeretője is volt, közös lányukat Esannak hívták – ami ófenfői nyelven a *hit* megfelelője.

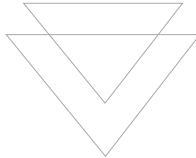
Esan – Michon és a Megváltó leánya. Négy évszázada Esan leszármazottjai lázadást szítottak az Augustin-dinasztia ellen; e felkelés később az Aavsencet Eretnekség néven lett közismert. Lázadásukat az Egy Hit lovagjai verték le, résztvevői legjavát lemészárolták.

Dior Lachance e vérvonal utolsó sarja.

És most, *mes amis*, kezdhetjük.

*Ájtatos kéz gyógyírt hozhat;
Szent kehely fénye nem apad;
Halandó áll majd a vártán
A Hét Mártír szeme láttán.*

– ISMERETLEN SZERZŐ

Alkony

I

A HOLTFIÚ KINYITOTTA A SZEMÉT.

Mindenütt rezzenetlen némaság, és köztük ő maga is, sőt ő kiváltképp néma. Szobor volt csupán, egyedül táguló szembogara és vértelenül táruló ajka moccant. Semmi felszusszanás, ahogy eltöltötte az éberség, semmi dobbanás a porcelánbőre alatt. Csak feküdt a sötétben, angyali fedetlenségben, és a sokat látott bársonybaldachinra meredve töprengett, mi ébreszthette fel.

Semmiképp nem az éj leszállta. A napcsillag még a láthatáron terpeszkedett, a sötét még nem hullt egészen térdre. A halandók, kikkel megosztotta fenséges baldachinos ágyát, békésebbek voltak bármilyen tetemnél; mozdulatlanok, leszámítva a legény karjának tollpuha moccanását a hasán és a leány zavartalan szuszogását a mellkasán. Ily bőséggel terített ágyban ismeretlen az éhség, akárcsak ily érett szépségek mellett a didergés. Úgy vajon mi törte meg a szendergését?

Napközben sosem álmodott – a fajtájánál ez megszokott. Ugyanakkor rádöbrent, hogy az álom nem hozott neki megnyugvást, az illékony napfény sem pihenést, és most, hogy teljesen hátrahagyta az alvás tetemmély mocsarát, hirtelen megértette.

Jean-François-t a kín riasztotta fel.

Már emlékezett; keze a torkához emelkedett, miközben a képek dög-
legyekként cikáztak a fejében. Acélkemény ujjak mélyedtek a torka ham-
vaiba. Borpettyes agyarak csillogtak viczorogva. Viharszürke szempár csu-
rig gyűlölettel, miközben Jean-François a falon csattant, a bőrből vörös
pára fortyogott.

Nem megmondtam, hogy visítani fogsz, pióca?

Csak egy hajszál választotta el az enyészettől, tudta jól. Ha Meline nem
lép közbe az ezüstacél törével...

Képzeld el!

Azok után, miket láttál és tettél.

Képzeld el, hogy ott, abban a mocskos cellában ér el a vég.

A feketeségben fekvő Jean-François megcirógatta Gabriel de León tá-
madásának nyomát. A vörös ködbe boruló szürke, könnyörtelen szempár
emlékétől a holtfiú állkapcsa megfeszült. És egy röpke pillanatra – egyet-
len halandó szusszanásra – a márki olyan érzést élt át, amiről azt hitte, rég
belepte az évtizedek pora.

Senki nem fél jobban a haláltól, mint az, aki örökké él.

A mocorgása megevarta a leányt, aki sóhajtott egyet, mielőtt visszatért
volna az álom birodalmába. Szemrevaló virág, Súdhaem szülötte, puha
fekete fürtökkel és mély olajbarna bőrrel. Nem a leghúsosabb fajta – de
ki az manapság? –, csupán csipetnyi évvel idősebb, mint Jean-François
is volt az Adomány idejében. De a bőre meleg, az érintése jaj, de hamis,
és valahányszor ránézett, mélyzöld szemébe kiült az alságos álarcától éle-
sen elütő éhség.

Majdnem négy hónapja szolgált a nyájában. Falánkan és fáradhatatlanul.
Jean-François már-már azt kívánta, bár emlékezne a nevére.

Tekintete bejárta az ígéretes csupasz testet; a combja belső oldalán vé-
gigfutó verőér csábító vonalát, az erek hálózatának ínycsiklandó rajzola-
tát, ami összekötötte a csuklóját a markáns állával. Alatta gyengéd lük-
tetés, az álom ártatlanságának deleje. Feltámadt benne a szomj – gyűlölt
szeretője, imádott ellensége –, és Jean-François előtt újra megjelent Gab-
riel de León, ezüstszent arca szinte az orra előtt lebegett.

Belemélyedő ujjak.

Csókközeli ajkak.

Sikíts nekem, pióca!

A krónikás a könyökére emelkedett, fejéről aranyfürtök omlottak alá. A hátrahagyott ifjú legény keze tiltakozó sóhajjal kutakodott a hideg ágyneműn. Északi szépség volt, a legjavából, hollófekete haj és tejszínből, Jean-François legfeljebb húsznak becsülte. Nicoletta vikontesz lepte meg vele néhány hete – vérunkahúga vesztegetése egy kedvező szóért a császárnő fülébe, s noha gyűlölte Nicolette-et, mint a mérget, mégis elfogadta. A legény inas volt, mint egy telivér, csuklója, torka és ágyéka húsán pedig túlhegyes fognyomok halovány sora...

A neve kezdőbetűje biztosan D...

Jean-François márvány ujjbeggyel cirógatta a leány bőrét, gyengéden, mint a tavasz első sóhaja. Elbájolt csokoládészemmel hunyorgott, húsa felelt a hívásra – a libabőr árulkodó nyomvonala, ahogy az egyik borotvakörme végigcirógatta a torkán a harapások nyomait. A szörny közelebb hajolt, fürge nyelve előbb végig-, majd körbenyalta a martaléka duzzadó mellbimbóját, mire a leány szusszanva, remegve végleg felébredt. Elillant a közös álomba merülés előtt elfogyasztott vér melege – a krónikás ajka olvadó jéggel érhetett fel. A leány mégis nyögött, ahogy a szívása erőre kapott, és ráharapott, de nem *elég* erősen. És a combját széttárva bele merészelt túrni a fiú aranyhajába.

– Mester... – lehelte.

A legény is felébredt; nem hagyták hidegen a leány sóhajai. Csókokkal kényeztette a márki meztelen vállát, és keze olvadó gyertyaviasz lassúságával kalandozott a dérvér csípője felé, át sima hasizmán, célba véve az ágyékát. A vámpír hagyta, hogy az északi megérintse, cirógassa, lefelé terelje a vérét, és elcsípte a legény nyögését, ahogy egészen megkeményedett a tenyerében.

– Mester – sóhajtotta.

A hajadon gyenge csókok sorával kényeztette a nyakát, mind közelebb a sebekhez, amiket de León ejtett. Jean-François az üstökébe markolt, a rántására a leány felzihált. Pulzusa immár egy üstdobbal ért fel, mire a mestere megcsókolta, keményen, hadd vájjon az agyara a leány ajkába, és áraszson néhány csepp rubinvörös tüzet a nyelvük táncára.

Erre már *felhorgadt* a szomj, és egy pillanatra kis híján teljesen elragadta. De a márki ugyanúgy élvezte a vadászatot, mint a préda elejtését, így véget vetett véres csókjuknak, és a háta mögötti kőkemény legény felé terelte a leányt.

Aki azonmód megértette, szétnyíló ajakkal fogadta az előtte feltérde-
lő északit. A fiú nyöszörgött, mikor a szájába vette, sima, forró bőre alatt
erőre kapott a lüktető pulzusa. A márki egy darabig elnézte a páros ritmu-
sát, a fény és az árnyék játékát a húson. A mindent átható illat elárul-
ta Jean-François-nak, hogy a leány meleg és nedves, akár a nyári eső, és a
görcsbe rándult lábujjáig megborzongott az uja legfinomabb érintésére a
szemérmén, majd mohó könyörgéssel nekinyomult a kezének.

– Még nem, kedves – suttogetta a márki, amire tiltakozó nyögés volt a
felelet. – Még nem.

Jean-François egykedvűen felkelt, és a ziháló legény mögé térdelt az
ágyon. Félresöpörte a hosszú fekete fürtöket az északi nyakáról, amire a
halandó remegéssel felelt; egy ragadozó került a hátába, hegyes karmai a
bőrét karcolták. A márki keze bejárta az izomzat zamatos hegy-völgyeit,
végezetül átfogta a tüzesen lüktető péniszt. Aztán a zsákmánya laponas
ziháló hasa felett lenézett a hajadonra, és fojtott, szigorú parancsot mor-
dult.

– Ne csigázd!

A leány nyöszörgött, farkasszemet nézett vele; akár egy ájtatosságba
merülő papnő. A legény remegett, a hajadon fürtjeibe kapaszkodott, mi-
közben a szörny agyara a bőrét karcolta. Jean-François még mindig érezte
az ezüstszent markát a torkán.

– Sikolts nekem – suttogetta.

A legény megtette, fél keze a márki hajába túrt. A leány tövig befogad-
ta, mind mélyebbre és mélyebbre, és ahogy Jean-François megérezte – a
legény ágyékából a várakozó torokba áradó lüktető, megállíthatatlan for-
róságot –, lecsapott, a bőr röpke, részegítő akadályán át elszabadította a
túlnani élet üdvsűrű áradatát.

Utána semmi. Sem remegő test a karjában. Sem visszhangzó, kéjes ki-
áltás. Csak a vér, minden cseppjében a legény tomboló mámorának izzá-
sa; élet és vágy elegyének elixírje, ami egyre feljebb emelte a végtelen égbe.

Élet.

Jean-François legalább olyan mohón nyelt, mint a hajadon, csakis töb-
bet akart, csakis ezt, csakis *mindent*. A napcsillag kihunyta előtti éjeken
így is tett. De mostanra megritkult a nyáj, nem pazarolhatta az értékes

életeket, így egyik hegyes körmével felvágta a hüvelykjét, és a legény ajkához nyomta. A halandó lihegett, lecsapott, szívogatta, egyik keze még mindig a hajadon hajába gabalyodott, mélyeket kortyolt, miközben járt a csipője, tökéletes összhang, nyeldekelt és nyeldekelték, körülöttük a világot előntötte a...

– Mester?

A szolongatás a hálóterem ajtaja mögül jött, és szapora kopogás követte. Jean-François még a vér átható illatleplének dacára is felismerte a parfümöt.

– Meline – sóhajtotta vörösen csöpögő szájjal –, jöjj!

Feltárult a budoár ajtaja, nyomában acél és kő visszhangjai, a szolgák fojtott pusmogása a fenti folyosókon. A kastély ébredezett; az udvarmestere betértét tucatnyi illékony vérbuké kísértc.

Meline bálnacsont fűzöt viselt, lenyűgöző fekete bársonydamaszt köntöst, amit alig koptatott az idő. Torkára csipkepánt feszült, hosszú, vörös haja vékony fonatokban, melyekből fél tucatot művészien, vékony láncok módjára separt a szeme elé. Egy harmincas éveit taposó asszonynak tűnt, pedig már ötvenhez közelített; a mestere ereiből hetente elfogyasztott vér lelassította az idő elkerülhetetlen folyását. A küszöbön állt, magasan, méltóságteljesen, és fagyos pillantást vetett a mestere félbehagyott lakomájára.

A legény a hátán hevert, sápadtra szívva, de kítartóan ágaskodva. Meline láttán a hajadon kedve odalett, és lesütött szemmel az ágynemű mögé bújtatta a meztelenségét.

– Mi az, Meline?

Az udvarmester pukedlizett.

– A császárnő hívatja, mester.

A krónikás köntöst kanyarított a vállára. A halvány, finom szövet szegélye már kezdett foszladozni – nincs friss selyem oly vidéken, hol semmi nem terem. Cirógatás egy vegygömbön, mire fénybe borult a fényűző hálóterme. A falakat tölgypolcok szegélyezték, dugig tömve az őt olyanynyira lenyűgöző történetekkel. Asztalát ellepték a szénceruzák és a messterien megörökített állatok, építmények és aktok. Jean-François némi krumplikenyeret morzsolt egy üvegterráriumba, és rámosolygott az apró

fakastélyból előmerészkedő fekete egérötösre. A famulusai rávetették magukat a reggelijükre, Claudia szokás szerint Davide felé mart, Marcel pedig békéért cincogott.

Az udvarmesterére sandított.

– Prièdìre beszéltünk meg találkozót, nemde?

– Elnézést, mesterem, de öméltósága azon nyomban hívhatja.

A krónikás pislantott, friss szemmel figyelt. Meline még mindig pukedlizett; tökéletes tartás, tökéletes nevelés. De nem kerülte el a figyelmét a remegő hangja, a feszülő válla. Megindult felé, és selymes suttogással az arcához ért.

– Beszélj, galambom!

– Hírnök érkezett Kestrel dámától, mester.

– A Vasszúz elfogadta öméltósága meghívását – döbbsent rá a márki.

– Akárcsak Kariim nagyúr, mester – bólintott Meline. – A követ késő délelőtt érkezett azzal, hogy a Pók részt szándékozik venni császárnők ülésén.

– A Voss- és az Ilon-vérvonal családfői? – lehelte megrökönyödve. – Idejönnek? – Jean-François az ágy felé fordult, a hangja acélkemény. – *Kifelé!*

A hajadon sebesen, a félelemtől feszülten ült fel. Hálóinget rántott, majd talpra nógatta a legényt, és a vállára kapta a karját. Kerülte Meline hűvös pillantását – gyorsan kapcsolt, mint mindig –, és az ajtó felé vezetett a nyájtársát. De kifelé menet az északi Jean-François tekintetét kereste, pillantásában kitartóan égett a Csók örülete.

– *Szeretlek* – suttogta.

Jean-François a legény ragacsos ajkához nyomta a karmát, majd szúrós pillantást vetett a hajadonra. Nem is kellett több, a páros sebesen eltűnt a folyosón.

Meline berzenkedve figyelte a távozásukat.

– Nem kedveled őket – dörmögte Jean-François.

A nő lesütötte a szemét.

– Bocsásson meg, mester. Ezek... méltatlanok önhöz.

– Jaj, kedvesem. – Jean-François megcirógatta a függő arcát, és az álnál fogva felemelte, hogy újra láthassa a mesterét. – Drága Meline-em, nem illik hozzád a féltékenység. Ők csupán a bor a lakoma előtt. Sose feledd, csak benned bízom. Csak téged imádlak.

A nő merészen az arcához szorította a mestere kezét, és csókokkal árasztotta el a bütykeit.

– *Oui* – suttogta.

– Felérsz a vérrel az ereimben, Meline. És az egyetlen félelmem, galambom, drágaságom, a gondolat, hogy a társaságod nélkül kell leélnem az örökkévalóságot. Tudod, nemdebár?

– *Oui* – suttogta, szinte zokogva.

Jean-François elmosolyodott, és végighúzta az ujját az arcán. Elég volt egyetlen mozdulat a pánt felé, hogy megdobbanjon a nő szíve, és pihegjen a keble. Utána az egyik hegyes karma kis híján vért fakasztó erővel mélyedt az álla alá.

– Most öltöztess fel! – parancsolta.

– Ahogy óhajtja – pihegte Meline remegve.

II

DANNAEL Á RIAGÁN DALSZÖVŐ MONDOTTA VOLT, hogy aki bizonyítékot keres arra, hogy förtelemből is születhet szépség, csak nézze meg Sul Adairt.

A kelet-südhaemi Muath-hegység fagyos szívében épült erődváros egyszerre állított emléket a halandó ember talpraesettségének és kegyetlenségének. Állítólag VI. Eskander, Súdhaem utolsó shanja építtette tízezer szolga élete árán. A kastély nevét – helyi nyelven Fekete Torony – adó fekete acélkövet majdnem ezer mérföldre bányászták, a szállítási útvonalra pedig eltörölhetetlenül ráragadt a Ne'seit Dha Saath név – a Névtelen Sírok Ösvénye.

Sul Adair a Héjaorom-hágóban terpeszkedett, onnan védte Lashaa- me és Raa aranyüvegbányáit és Hamvéj hatalmas kikötővárosát. E kincsek mostanra megfakultak, de Sul Adair megmaradt, nem érhetette a sors keze vagy az idő vasfoga. És e fagyos ormok csúcsát választotta székhelyéül Margot Chastain császárnő.

Jean-François a folyósokat járta, léptei kupolás mennyezetek alatt visszahangoztak. Meline a legcifrábbba öltöztette – fehér bársonyfrakk, hozzá világos sólyomtollak palástja. Mellkasára a Chastain-vérvonalt ikerholdjait és -farkasait hímezték, a császárnő által imádott hosszú haja pedig olvadt aranyként hullámozott a vállán. Meline a függőktől elvárt három lépés távolságra követte, suhogott a köntösének sötét damasztja.

Az árnyas csarnokokban szolgák sürgölődtek, a láttán térdre hulltak. Közeledtét állatfamulusok, macskák, patkányok és hollók figyelték, majd kámforrá váltak. Fajtársakkal is találkozott, elhaladtában Margot vérudvarának kinyíltjai és pihései hajbókoltak előtte. De a márki a legjavukat egy pillantásra sem méltatta, a környező falakra és a mennyei karzatként ívelő ormokra szegezte a tekintetét.

A kastély belterét a teremtés leglélegzetelállítóbb freskói díszítették. Javion Sa-Judhail nagymester harminc évig gályázott a festésükkel. Állítólag még az első fia születésének a hírére sem nézett fel a munkájából. Mikor a sūdhaemi hadúr, Róka Khusru elindította a hamvában holt hadjáratát arra, hogy kicsavarja a várost az Augustinok markából, Javion egyre csak festett, miközben a császár és az önjelölt shan seregei összecsaptak a falakon. És mikor az imádott felesége, Dalia levetette magát Sul Adair legmagasabb tornyáról az elhanyagoltsága feletti fájaldalmában, a nagymester még a gúnyos szertartásra is sajnálta az idejét.

Jean-François csodálta a halandó szenvedélyét. Annak eredményéről nem is beszélve.

Szépség, ami jócskán túlélte az alkotója féregeledellé válását.

A kastély öt lenyűgöző szintből állt, Javion mindegyiket a mennybe-menetel egyik állomásának szentelte. Az elsőt a természetes világnak és az Úr kedvenc teremtményének, az embernek. A másodikat a szentek példázatai ékítették, a harmadik a Hét Szent Mártírnak állított emléket. Felettük a mennyei kar angyalai szálltak – Eloise, Mahné, Raphael, nem is beszélve a jó öreg Gabrieltől –, galambfehér szárnyaik betérítették Sul Adair negyedik szintjének égre törő falait.

Jean-François nem állt meg, Meline halk szuszogásától kísérve érték el végül a kastély legfelső emeletét. Itt széles folyosó húzódott a messzeségbe, a sötét kőlapokat vérvörös szőnyeg takarta. A gerendákat gyönyörű csillárok díszítették csillogó aranyüveg végtelen pókhálói módjára, alig látszottak az alvó denevérek árnyaitól. A falakon pedig, melyekre egykor Javion Sa-Judhail évtizedes emléket állított a Mindenható Istennek, a mennyek teljhatalmú urának, immár csak dísztelen fekete követ találtak.

A nagymester életművét maradéktalanul lecsiszolták, helyére tucatnyi aranykeretes festmény került. Egyazon alany változatos portréi követték egymást. Az acélba bújtt függőlovagok sorának végén Jean-François elérte az úrnője legfelső szentélyének magas ajtaját. Ahol megállt, és elnézte a bejárat feletti portrét.

Azét, aki eltiporta a mennyet, és elorozta befolyását e világon.

– Jöjj! – hangzott a parancs.

Függőlovagok lökték be a széles szárnyakat, eléjük tárva a tágas csarnokot. Meline előrelépett, hangosan és tisztán megszólalt.

– Jean-François márki a Chastain-vérvonalból, öméltósága, Margot Chastain krónikása, aki ezen a néven első és utolsó, farkasok és emberek halhatlan császárnője!

Mélyvörös szőnyeg ösvénye nyúlt a sötétbe, famagas oszlopok szegélyezték. A márkit áthatotta a csarnok hűvöse, ami száműzte az ágy vérmelig szenvedélyét. Magányos léptei a szőnyeget követték, bűnbánóan fonta össze a kezét, csak egy magányos eunuch ragyogó dala kísérté az árnyékból. A zimankó minden lépéssel mélyebbre hatolt a bőrébe egy komor, képtelen erő áradatával egyetemben.

Szemből mély, figyelmeztető morgás harsant. A márki azonmód megtorpant, és kétrét hajolt, de olyan mélyen, hogy a mesés aranyfürtjei a padlót söpörték.

- Császárnőm! Értem küldetett?
- Igen – hangzott a felelet, zamatosan, földmélyen.
- Óhajod szentírás, méltósága.
- Akkor nézz rám, márki! És imádkozz!

Jean-François felemelte a tekintetét. A szőnyeg vérfolyó volt, egy páratlan trónusról eredt. Emelvényén négy farkas, feketék és ádázok terpszkedtek. Az egyik oldalon egy Chastain-libériás apród térdepelt, keze tenyérrel felfelé, rajta bőrkötésű fóliáns, legalább akkora, mint ő maga. A trónszék mögött pedig ékeskedett még egy portré, húsz láb magas, rajta a Chastain-vérvonal családfője, a Terelők vonalának korelnőke, fajtájának rettegett egyedura.

Margot császárnő.

Nem ezt tartotta a mesterművének – e toronyban *minden* portrét Jean-François festett –, de ez lett öméltósága kedvence. Margot-t egy arany holdsarlón ülve, meseszép, ónix köntösben örökítette meg. Alul ikerfarkasok öveztek, az eget ikerholdak csókolták. Külsőre leánynak tűnt, de a tartása egy istennővel, sápadtsága pedig az ellenségei napszítta csontjaival ért fel. A portrét számtalanszor lemásolták, hogy Sűdhaemszerte elküldjék a vérvonal hercegségeibe; emlékeztetőül arra, kinek is esküdtek örökös hűséget. A császárnő zárkózottsága közismert volt – a legtöbb alattvalója csupán ekképp ismerte.

A portréja alatt pedig ott ült, személyesen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Legalábbis a *Jean-François* által ismert kiadása.

Nem ért fel a vásznon megörökített markáns alakhoz. A valóságban Margot korántsem volt sudár – az ostobábbja alacsonynak nevezné. Nem volt begyes ifjonc, sem tökéletes szőke szépség. Margot-t nem ifjonként, de középkorú asszonyként érte a Lényegülés. Most pedig hiába szoborták fehér márványból és fekete méltóságból, húsa örök mementóul szolgált a kínnal leélt halandó életre és a kegyetlen évekre.

De a márkiféle művészek éppen ebben találtak szépséget. És utat Margot kegyeihez. Mert semmiféle tükör, üveg vagy holdsütötte vízfelszín nem verte vissza a vámpírok képmását. Így megszámlálhatatlanra nyúlt az évek sora, mióta a császárnő csakis Jean-François hízelgő portréin láthatta viszont a saját arcát.

Margot annyira megöregedett, hogy elfelejtette a saját külsejét.

A farkasok és emberek császárnője mennysötét szemmel fürkészte Jean-François-t. Árnýéka előtte terpeszkedett, a márkiét cirógatta, akinek, noha a szellő sem rezzent a teremben, felkapta fűrtjeit egy hűvös fuvalat. Az úrnő karmos keze a közelebbi farkast cirógatta – e bős özreg hölgy az Ármány névre hallgatott –, s mikor a császárnő megszólalt, hangja az egész teremből tűnt zendülni.

– Hogy szolgál az egészséged, márki?

– Tökéletesen, öméltósága. *Merci*.

A császárnő ajka finoman megrándult. A következő szavait egy másik farkas, egy Vitéz nevű karcsú szépség morgása kísérte.

– Jöjj közelebb, gyermek!

Jean-François felment az emelvényre, és letérdelt a császárnője lábához. Noha fölötte ült, Margot szinte alacsonyabb volt nála, a jelenléte mellett mégis teljesen eltörpült. Megnyúltak az árnyak, és a nő oly sebesen emelte fel a kezét, mintha nem mozdulattal, hanem *szemvillanással* pattant volna az öléből a márki arcához.

Jean-François gyomra vitustáncot járt, mikor Margot felemelte az állát, hogy ránézessen. Ötven év telt el, mégis élénken emlékezett úrnője gyilkos szenvedélyére a meggyilkolása éjszakáján. A szeme sötét derűjére, ahogy felemelkedett a műterme véres padlójáról, és rettentő csodálattal vette tudomásul, hogy a nő nem elpusztította, hanem *megajándékozta* egy elképzelhetetlen étellel.